

ВЕЧЕРЬ.

Пламналъ огънь избата огрява,
Цѣла изба сякашъ злато става.
Седна баба — до нея дечица,
Наредени глава до главица,
Едно въ друго раменцата свръfli —
Сѣнкитѣ имъ на стената спръfli.

Приказкитѣ баба не забравя —
Все разправя, разправя, разправя:
Какъ отишла Мара Пепелешка
Въвъ двореца съ златната си дрешка,
Какъ се тъкмо на кракътъ ѝ хвана
Чехълчето — какъ царица стана.
А децата слушатъ като нѣми —
Сѣнкитѣ имъ ставатъ по-голѣми.

Приказкитѣ баба не забравя,
Все разправя, разправя, разправя:
За онази дълга, дълга зима,
Дето толкосъ много вълци има
И за Вълча, що го лъга Лиса,
Та гората цѣлата се слиса,
А децата слушатъ — срѣднощъ стана —
Сѣнкитѣ имъ стигнаха тавана.

Приказкитѣ баба не забравя —
Все разправя, разправя, разправя:
За онова страшно дете мина,
Като топка влѣзе презъ кумина,